

RUUD HELMINK

**DE
PAASWAKE
VAN HET
ZWARTE LICHT**

© Ruud Helmink

Den Haag - 2025

www.narrensprong.nl

INDEX

Waar het geloof verdwijnt, blijft het verlangen	5
Wat verborgen was, verlangt naar het licht	11
Eén slok vreugde wekt de stad	21
Toon me je ware inborst	27
De schaduw vlucht voor de lach	31

ACTE 1

**WAAR HET GELOOF
VERDWIJNT, BLIJFT
HET VERLANGEN**

“En? Spreken de verhalen uit de bijbel je aan?”

Schijnbaar plompverloren vraag ik mijn buurman in deze kerkbank naar zijn bezieling in zijn hart.

“Ach, het zijn net sprookjes. Waarom zou ik me daardoor laten leiden?”

Tegenover me staat een nog jonge man. Helaas denkt hij van zichzelf dat hij reeds vol wijsheid zit.

“Dat kan best,” antwoord ik, “maar wat is dan je favoriete sprookje? Welk verhaal heeft jou het meest geïnspireerd?”

“Wat is dat nu weer voor een vraag? Ik zou het niet weten. Mij gaat het om de idiotie van de Bijbel.”

“Oh, dan zat ik op een vals spoor. Ik dacht even dat je ook een liefhebber was van de mooiste verhalen — over kastelen, ridders, jonkvrouwen. En gedichten dan? Mag je daarvan wel genieten?”

“Je begrijpt er echt helemaal niets van. Het gaat mij om het geloof. Al die rituelen. Die zogenoemde wonderen.”

“En dat maakt je boos?”

“Ja. Omdat het mensen aanzet tot haat. Ze denken dat ze de waarheid in pacht hebben. Het Woord van

God. Laat me niet lachen. Ze zoeken slechts zekerheid. En herhalen wat hen is voorgekauwd.”

“Zalig de eenvoudigen van geest.”

“Komt dat uit de Bijbel? Nou, dan staat er toch nog íéts waarachtigs in. Maar ik? Mij niet gezien. Voordat ik in wonderen ga geloven, moet dit water hier in wijn veranderen.”

“Ja, dat zou mooi zijn. Dan brengen we een heildronk uit op Dionysos. Maar helaas. Je wilde serieus genomen worden. Mag ik je iets vragen? Bedenk jij nooit zelf wilde verhalen over wat zou kunnen zijn, maar nog niet is?”

“Wat heeft dat nu weer met de Bijbel te maken?”

“Heel simpel. Wanneer je in je hoofd een andere werkelijkheid schept, zet je de eerste stap naar een nieuwe wereld. Een wereld die nog niet bestaat, maar wel zou kúnnen bestaan. Met wat hulp van vrienden, met geluk of doorzettingsvermogen. Precies zoals we kinderen vertellen in sprookjes. Maar als je verbitterd weigert te geloven in wat zou kunnen zijn, tsja... dan kunnen we beter afscheid nemen. Want dan heeft je leven geen zin meer.”

“Ja... misschien ben ik de hoop wel verloren. Het wordt er niet bepaald beter op, zeg nou zelf. Oorlogen. Natuurrampen. En ik... Mijn droom om ooit koning te worden, is een verloren zaak.”

“Nu komen we ergens. Vertel me daar meer over... over die droom.”

“Waarom!? Het is een verloren zaak. Mijn broer is nu heer en meester over dit rijk. Ik ben slechts een sul. Een nietsnut. Een luiwammes.”

“En? Betekent dat dat je ál je dromen achter je laat? Dat je jezelf de wondere wereld van verhalen ontzegt?”

“Ja! Nou goed, ik geloof er gewoon niet meer in. En zeker niet in de Bijbel. Mijn schoonzus is zo'n heilig boontje. Ze heeft mijn broer wijsgemaakt dat hij en ik níét de plaatsvervangers van God op aarde zijn. En zo heeft ze het volk vergiftigd door enorme kathedralen te bouwen, waar iedereen verplicht naartoe moet. Niet alleen op zondag, nee, minstens drie keer per week. Anders krijg je als inwoner geen waterrantsoen meer.”

“Geen water? Maar het regent hier toch af en toe?”

“Onder welke rots leeft u, mijnheer? Of bent u soms een vreemdeling? Ik dacht al: wie kleedt zich

tegenwoordig nog zo vrolijk, met zo'n rare muts en die belletjes? Waarom blijft u niet gewoon stilzitten, zodat ze zwijgen? Als ik niet beter wist, zou ik denken dat u een nar was. Maar die bestaan niet. Die komen alleen voor in sprookjes, waarin ze aan oude koninklijke hoven de prinses onderwijzen dat een ironische kwinkslag het beste medicijn is tegen zwaarmoedigheid. Maar dat weet ik alleen omdat ik dat gisteren in een verboden boek heb gelezen."

"Ik ben niet verbaasd. Ik had meteen door dat aan dit hof de magische sprookjesboeken tot het verdomhoekje zijn verbannen. Toch hebt u geen ongelijk als u mij met een nar vergelijkt. Ik ben verheugd dat u in uw kinderlijke onwetendheid de nar hebt aangetroffen in een stoffig boek. Mijn hart — zoals u hoort aan de belletjes — slaat over van hoop."

"Zwijg. Aan jovialiteiten is hier geen plek. Mijn broer, net als onze vader destijds, heeft duidelijk gemaakt dat wie ook maar lacht, de donkerste kerker wacht. En ik kan het weten, want als zijn ondergeschikte heb ik daar uren doorgebracht. Jarenlang moest ik als slaaf de gevangenen voederen met waterige soep — alsof ze minder dan dieren waren. U moet het me niet kwalijk nemen, maar ik ga u zo snel mogelijk verlaten. U vormt een groot gevaar voor iedereen die met u praat."

“Een gevaar? Ik? Wie is hier nu dwaas? U kwam zelf — enigszins gefrustreerd — naast mij zitten op deze kerkbank. Ik was slechts zo vrij u te vragen waar uw ongeloof vandaan komt. Ik ben maar een vreemde gast, op bezoek bij mijn oudoom, die me verzocht hem op te zoeken. Hij is oud. Versleten. Jarenlang moest hij in de hoogste toren verblijven. Misschien kent u hem wel? Hij was ooit een man van gewicht, totdat hij werd verbannen en tot zwijgen gebracht.”

“Nu begrijp ik het! Ik bied mijn excuses aan. Ik had nooit naast u moeten gaan zitten.”

Na dit beginakkoord haastte ik me naar de toren. Intuïtief wist ik dat ik eerst de kathedraal moest binnengaan. Daar vernam ik veel. Het was bar en boos. Mijn oudoom had mij niet veel later moeten verwittigen — maar ik vermoed dat hij eerder geen kans zag. Ik vrees het ergste. Ze zullen hem vast ook zijn spiegel hebben afgenomen. Anders had hij mij al lang eerder op de hoogte gebracht. Alleen door het sprookjesboek achteloos te verstoppen kon hij, via de prins, mij doen verstaan dat ik alles achter me moest laten en hierheen moest komen. We vermoedden het al. Nu snel, naar hem toe. Zie daar — een oude monnikspij. Laat ik me maar voordoen als een vrome ziel. Anders kom ik gegarandeerd in de problemen.

ACTE 2:

**WAT VERBORGEN
WAS, VERLANGT
NAAR HET LICHT**

“Wat komt u hier doen?”

“Ik wil graag de toren betreden om de oude daarboven de sacramenten toe te dienen.”

“Hmm, daar weet ik niets van. De generaal moet daarvoor eerst toestemming geven.”

“Mijn beste man, ik begrijp dat u uw plicht wilt doen. Maar de Koningin heeft mij vanochtend na de mis toevertrouwd dat ze, met Pasen voor de deur, de booswicht daarboven nog één kans wil geven. Hij is oud. Dit is mogelijk zijn laatste moment.”

“Ja, dat zou kunnen. U bent natuurlijk een gezant van God. Maar toch... het blijft vreemd. Ik zal het na mijn dienst melden.”

“Ik had niets anders verwacht. Maar weet dit: wij moeten allen nederig zijn voor het wonder dat soms schuilt in een klein gebaar.”

“In wonderen gelooft geen mens! Maar goed, ga snel naar boven. Wie weet verrast die oude dwaas ons nog.”

“Ach, neefje! Wat ben ik blij je te zien! Doe snel die mantel af, en toon me wat vrolijkheid.”

“Oom, wat ziet u eruit... Die frons staat u allerminst. Sta me toe eerst deze spiegel voor u te houden — zodat u weer uw innerlijke rust kunt zien.”

Ik hield hem de spiegel voor, en direct klaarde zijn gezicht op. Zijn donkere ogen kregen een blauwe glans. De groeven in zijn gezicht leken wat opgetrokken. De mondhoeken! Mijn Dionysos, ik had geen dag later mogen komen.

“Oom, ga zitten. U bent nog zwak. Hier, ik zet mijn muts op uw hoofd. En kijk — mijn staf. Pak hem vast. Laat de kracht van ons gilde u weer versterken.”

“Dank, dank! Ik kwijn hier al jaren weg. Ze hebben mij onschadelijk gemaakt. Geen enkele mogelijkheid meer om mijn broeders en zusters te waarschuwen voor wat er dit koninkrijk is binnengevaren. Die kwaadwicht... Ze wist precies de juiste snaar te raken bij de prins. Ze kwam hier jaren geleden en beweerde dat Dionysos haar had gestuurd. Aanvankelijk vermoedde ik niets. Maar ik had beter moeten weten. Ze droeg geen enkel belletje. Haar staf leek eerder op een dorre tak. Toch was haar vermomming perfect. Met een grijns wist ze iedereen voor zich te winnen. Eerst de oude koning — ze fluisterde hem dingen toe, zodat ik niets kon horen. Later, toen ik op pad was met zijn oudste zoon, overtuigde ze hem ervan dat de

opvoeding van de jongste aan haar moest worden toevertrouwd. Ze zei dat ze door het gilde gestuurd was, zodat het koninkrijk zou baden in de rijkdom van de lach.”

“Laat me raden: alles gelogen, enkel bedoeld om de macht te grijpen?”

“Mijn neef, ik wist bij je geboorte al dat jij de narrigste zou zijn. Je viel zo mooi op je achterhoofdje. Je zwarte krullen al in de wieg. En toen je je eerste sierlijke koprol maakte, werd het feest luid bejubeld. Je vader en moeder waren trots. Ik was erbij — als peetoom heb ik me direct over je ontfermd. Slechts een klein slokje wijn, en je krijste het uit!”

“Hmm. Spijtig genoeg was ik niet op mijn sterkst. Je moet weten: ik was nogal onder de indruk van haar. Ach, je moet het me niet kwalijk nemen — ik ben nu eenmaal zo geboren. Verzot op vrouwen, dat wel. Ik heb genoten van de borsten van de min. Al op mijn zevende daagde ik haar uit me de borst te geven. En later, in mijn pubertijd, reisde ik van kermis naar kermis om in elk dorp al dat schone volk voor mij in te nemen.

Op de academie betreurden ze dat bepaald niet. Nee, daar werd ik juist aangemoedigd de vrouwen te behagen. En ik dacht werkelijk dat zij gevallen was

voor mijn charme. Ik had het mis. Ze was geenszins onder de indruk. Ze wist me te foppen — met alle gevolgen van dien.

Op een ochtend, na een zwoele nacht, streelde ze me en vroeg me mijn spiegel te tonen. En ik — dom, naïef, verliefd — gaf hem haar. Ik weet het. Nooit je spiegel uitlenen. Maar ze was zo schoon, en ze toonde geen enkele vrees voor haar gespiegelde werkelijkheid. Ik vermoedde slechts dat ze de geheimen van ons gilde kende.

Later, in het bijzijn van de koning en diens twee zonen, vroeg ze me een dansje te doen. Ze greep mijn staf — en pas de volgende ochtend realiseerde ik me dat ik haar niet alleen mijn spiegel, maar ook mijn staf had laten ontfutselen.”

“Ongelooflijk... hoe bestaat het. Beste oom, u had echt beter moeten weten. Beroofd van onze meest waardevolle attributen zijn we bijna gelijk aan gewone mensen. En daarna? Begrijp ik goed dat u toen in deze toren bent opgesloten?”

“Ach, nee. Het werd nog erger. Eerst stopte ze me weg als varkenshoeder. Natuurlijk, ik wil dat beroep niet bespotten — de grote Odysseus vond het ook niet beneden zijn stand om zo te ontdekken wat voor

zwijnenstal de vrijers van Penelope van zijn paleis hadden gemaakt.

Maar voor mij was het een vernedering. Ik kon niets doen toen ik zag hoe ze eerst de oudste zoon onteerde — door hem de smerigste klusjes te geven. Zonder mijn leidraad was die jongen verloren. Van een trotse prins werd hij een slaaf, een paladijn van het hof.

Daarna begon ze een wig te drijven tussen de koning en de tweede zoon. Ze kende hun zwaktes te goed. Ze fluisterde de koning in dat zijn vrouw misschien niet van hem zwanger was toen ze hem zijn ‘trots’, de oudste zoon, schonk. En tegen de tweede zoon zei ze dat zijn moeder in werkelijkheid tot de zusterschap behoorde — zij wist dat, want ze was in haar jonge jaren haar mentrix geweest.

De jongen begon werkelijk te geloven dat hij de ware erfgenaam was. Niet week en barmhartig, maar sterk en doortastend. Niets kon hem nog vermurwen. Elke ochtend als hij zijn oudere broer water zag dragen voor de keukenhulp, zag hij geen prins — maar een knecht. En knechten moeten behandeld worden als knechten. Een paar stompen tussen de ribben bewezen al genoeg: zijn broer lag kermend op de grond.

En toen... hoorde ik van mijn trouwe dienaren hoe het gegiechel 's ochtends uit zijn kamer klonk. En niet veel later verscheen zij dan weer — elke keer schoner dan de nacht te voren.”

“U vertelt mij dit... en ik begrijp meteen waarom dit u allemaal is overkomen. De zusterschap. Wij broeders van het Narrengilde worden al van jongs af aan gewaarschuwd voor die bende van oplichtsters. Maar toch — we dachten allemaal dat bij de Grote Slag de laatste Zuster was omgekomen. Uw verhaal bewijst hoezeer wij ons vergist hebben.

Uw kracht moeten we snel herstellen! Laten we naar de ganzen gaan. Hun vrolijk jodelende gegak zal u eraan herinneren wat het is — de mooiste lach.”

Samen daalden we de trappen af. Ik had mijn monnikspij aan hem gegeven, zodat hij onder de mantel verborgen kon blijven. Bij de uitgang stond nog altijd de wachter, maar ik wist hem met mijn spiegel te ontwapenen. Toen ik hem geroepen had, kwam hij de hoek om — waar hij meteen in zijn eigen reflectie keek. Hij herkende zichzelf en hervond zijn goede ziel.

Ik fluisterde hem toe dat ik, op bevel van de hoogste autoriteit aan het hof, de gevangene naar de Koningin bracht om de duisternis te verdrijven. Hij knikte slechts en sprak: “Ik weet hoe ik moet zwijgen.”

Met een paar snelle passen bereikten we de hoftuin. Daar snelden de ganzen op ons af, blij om hun ware meesters te zien. Ze vierden onze komst met een uitbundig gegak — en schonken ons een paar gouden eieren voor de goede zaak.

Ik zag hoe mijn oom zich herpakte. Er verscheen een lichte krul in zijn mondhoek. Maar ik wist ook: het zou nog even duren voordat hij al zijn oude kracht terug zou hebben.

Ik stond in dubio. Met enkel mijn spiegel en staf konden we het hof niet in het gareel van de lach dwingen. De prins moest zelf de leiding nemen over de revolutie. Hij moest afrekenen met zijn broer en diens vrouw.

Maar... was hij daar wel toe in staat? Zijn houding had mij nog niet overtuigd. Wat wil je ook — als je sinds je puberteit bent gevormd tot een slaaf van hoofse gehoorzaamheid. De lessen van mijn oom waren ruw onderbroken. Of hij zich die nog herinnerde, was zeer de vraag.

Hoe te handelen? Het Narrengilde had ik via mijn spiegel en staf al opgeroepen — maar het zou nog zeker twee weken duren voor de hulptroepen arriveerden. En met Pasen voor de deur, konden we geen risico nemen. De Koningin zou tijdens de

Paaswake een van de zwartste rituelen uitvoeren die bestaan. Als dat zou slagen, zou de duisternis voorgoed over dit rijk heersen.

Via de paaskaars zou het Zwarte Licht zich verspreiden onder alle gelovigen. De schaduw zou het winnen. Ik besloot in het hier en nu te handelen.

ACTE 3:

EÉN SLOK VREUGDE WEKT DE STAD

Ik voelde de kracht van de lach. En met de gouden eieren op zak wist ik: ik moest eerst naar de herberg, om de waardin te overtuigen een paar druppels van het lachelixer in elk glas van haar gasten te doen. Zoals het hoort, zou zij als getrouwe dienaress geen moment twijfelen. En zo niet — dan had ik altijd nog het overtuigingsmiddel van goud op zak.

“Beste vriendin. We komen hier met een verzoek van de hoogste autoriteit.”

Eerst wierp ze me een norse blik toe, waarna ze snauwde:

“Wie bent u, vreemdeling, om mij om een gunst te vragen? De hoogste autoriteit? Laat me niet lachen.”

“Waardin, ik begrijp uw achterdocht. Het is inderdaad lang geleden dat u een gezant hebt mogen ontvangen. En de schaduw reikt al ver over dit koninkrijk. Toch mag u mij vertrouwen.”

Ik liet mijn staf even rammelen. De opgewekte klank van de belletjes herkende ze meteen. Op haar gezicht verscheen een glimp van een glimlach.

“Is het werkelijk...?” Ze schreeuwde het bijna uit, maar begreep direct dat ze zich moest beheersen. Op

fluistertoon vervolgde ze: “Is het werkelijk? Bent u een afgezant van de Broederschap?”

Ik lichtte mijn muts en toonde mijn gezicht. Haar ogen begonnen te stralen.

“Meester... ik ben slechts uw dienaar. Mag ik u om een kleine gunst vragen? Mag ik... in uw spiegel kijken? Als bewijs, maar ook om mezelf te zien. Wie ik werkelijk ben.”

Ik kon haar dat niet weigeren. Toen ze in de spiegel keek, zag ik hoe de laatste resten duisternis uit haar hart verdwenen. Ze was gered.

Nu moesten we handelen. Ik haalde een grote fles uit mijn tas en beval:

“Laten we direct aan het werk gaan. We moeten uw gasten weer blijdschap schenken.”

“Ach, mijn heer, ik begrijp uw bedoeling. Maar het is verboden om in deze stille week wijn of bier te schenken. Alleen bittere of zure dranken zijn toegestaan.”

“Wees gerust, beste waardin. Slechts enkele druppels van dit elixer volstaan. Ongeacht wat men drinkt — bitter, zuur, zoet of zout — met elke slok zal het gelaat oplakken. Mensen zullen zich vanzelf weer de dromen

van hun jeugd herinneren. De kwinkslag van het leven. Het plezier dat komt met de lach.”

Ik trok de kurk van de fles los. De lucht in de herberg was bedompt, maar al snel steeg er een frisse geur op. Ook de waardin rook het en haar blik verzachtte.

“Wat ben ik blij dat u ons eindelijk komt verlossen.”

“En ook u verrast mij. Na zoveel jaren benauwenis bent u nog steeds trouw aan uw eed aan de Broederschap. Daarom geef ik u deze ganzeneieren. U weet ongetwijfeld een goede bestemming voor deze giften van de natuur.”

“U komt als geroepen. Nog vanochtend vroeg ik mijn man wat we moesten doen met de lekkages en de drooggevallen put. We zijn ten einde raad. We doen wat we kunnen om de geestelijke nood te verlichten — nu de ziekenhuizen op bevel van de koning zijn gesloten en men in de kerken geen troost meer vindt, enkel de gesel van zagezegde verlossing.”

We gingen aan het werk. Er waren maar een paar gasten in de herberg, maar de waardin stuurde meteen een paar vertrouwelingen op pad om het nieuws te verspreiden: wie verlichting zocht vóór de Paaswake, moest zich hier spoeden.

En de mensen kwamen — met het excuus dat ze nog een goede borrel wilden voor het grote feest. Zelfs de wachters en monniken begrepen het meteen.

Sommigen sloten zich aan in de rij, op zoek naar een laatste slok vreugde voor de hogepriester hun zou vertellen dat het licht van de duivel kwam en alleen de schaduw heil kon brengen.

Mijn oom keek om zich heen, en zag hoe de vrolijkheid terugkeerde in het rijk. Hij wist dat dit nog maar het begin was. Toch maande hij me:

“Mijn beste neef... je verricht wonderen. Maar moeten wij ons niet haasten? Alleen als wij de prins nog vóór zonsondergang overtuigen om zijn roeping te aanvaarden en de troon te bestormen, kan het onheil worden afgewend.”

Ik knikte, pakte mijn ransel en vroeg de waardin waar we de prins zouden kunnen vinden. Ze vermoedde dat hij bij de varkens was — het geknor deed hem altijd denken aan vroeger, aan de onbezonnen tijd.

ACTE 4:

TOON ME JE WARE INBORST

Dus zo haastten we ons naar de stallen om daar hem te zoeken. En ja hoor, daar was hij. Vol modder, met een vreemde gloed van deemoed op zijn gelaat.

“Mijn prins.”

“Oh, u weer. Met uw dwaze praatjes over sprookjes. Bent u hier nog steeds? Waarom hebt u niet geluisterd naar mijn wijze raad om deze stad te ontvluchten, voordat de duisternis ook ú in haar greep krijgt?”

“Kijk voor het antwoord eerst in deze spiegel.”

Mijn stem kon hij ditmaal niet negeren. Hij keek. En daar, in de reflectie van zijn ziel, zag ik zijn ogen oplichten. Hij herkende zich weer. Hij geloofde opnieuw — in de belofte van zijn jeugd, in zijn edele hart, in de kracht van de lach.

“Mijn trouwe Nar. Nu herken ik u. Nu weet ik wie u werkelijk bent.”

De prins keek mijn oom — zijn oude mentor — recht in het gezicht. En in dat moment begreep hij dat de jaren van onderdrukking bijna voorbij waren.

“Mijn prins,” sprak mijn oom met opgewekte stem, “toen u vorige week in het donker van de bibliotheek dat sprookjesboek vond, kon u nog niet bevroeden

welke magische kracht u in handen had. Maar u las een paar zinnen, herkende de vreugde van uw jeugd — en stuurde daarmee een boodschap uit. Die bereikte mijn neef. Hij is hierheen gekomen om ons te redden.”

Maar in plaats van opgewektheid, trok er een diepe groef over het voorhoofd van de prins. Zijn geloof was nog niet sterk genoeg. Hij had nog niet begrepen dat het aan hem was — hém, de ware erfgenaam — om zijn broer en schoonzus te verstoten.

Ik merkte zijn aarzeling. Dus ik greep naar mijn fles en schonk hem een beker in.

“Ga zitten. Hier. Een beetje water. Slechts een paar slokken, en uw hart zal zich nooit meer onderwerpen aan de slaafse plichten die uw schoonzus u heeft opgedrongen.”

Hij dronk. En hij voelde het. Een gloed. Een golf van inzicht. De schaduw om zijn hart brak open.

“Mijn heren. Beste Narren. Wij moeten aan de slag. Nog maar een paar uur rest ons vóór de Paaswake begint. Voor die tijd moeten we mijn oude, trouwe kameraden verzamelen — en de booswicht uit het paleis verdrijven!”

ACTE 5:

DE SCHADUW VLUCHT VOOR DE LACH

En zo geschiedde.

Nog vóór de machthebbers in het paleis doorhadden dat ze waren overtroefd — de koning en koningin hulden zich op hun gemak in hun prachtigste, inktzwarte gewaden voor het Hoogfeest en hun “definitieve overwinning op het Licht” — was de lach al teruggekeerd in het koninkrijk.

De stedelingen, wie zelfs maar één slok van het elixer hadden geproefd, waren op hun beurt naar hun familie gerend. Ze fluisterden het: “De vrolijkheid is nabij!” En diep in hun hart voelden ook zij het: de lach was nooit gestorven, ze had enkel gewacht.

De prins had zijn getrouwen verzameld en sprak hen moed in. Eén groep trok, met de ganzen voorop, richting de kathedraal, waar ze de monniken uitlachten tot hun gezichten kraakten van verbazing. Een tweede groep — samen met de prins en zijn gezworen varkens — trok het paleis binnen, vastberaden om alles wat herinnerde aan grauwheid en duisternis te breken en te verbrijzelen.

Toen zij de troonzaal binnenstormden, was het voor de booswicht direct duidelijk: haar macht was gebroken. Het Narrengilde had zijn ware kracht herwonnen — in de simpele, onweerstaanbare eenvoud van de lach.

Ze wachtte niet af. Ze sprong uit het raam en veranderde in een pelikaan, op de vlucht voor wat zij nooit had kunnen beheersen.

En de jongere broer? Ook hij voelde plots de duisternis van zich afglijden. In de ogen van zijn oudere broer zag hij het besef: niet macht, maar liefde zegeviert. Op zijn knieën zakte hij neer, in tranen. Maar zijn broer tilde hem op, omhelsde hem en fluisterde:

“Stil maar. Laat je verdriet de vrije loop. Want straks, als je met mij naar het altaar loopt om Pasen te vieren, zul je lachen als nooit tevoren.”

En zo, ach — u raadt het al.

De twee narren — de oude en de jonge — stonden naast elkaar en keken tevreden toe. De zegen van het Narrengilde was opnieuw werkelijkheid geworden.

De hoogste autoriteit, zo licht als een belletje, deed ieders hart smelten in de aanblik van de lach.

Een rijk in stilte. Een prins zonder hoop. Een nar met een spiegel.
In een wereld waar lachen verboden is en geloof is verworden tot een koud ritueel, ontwaakt iets ouds en vrolijks. Een nar spoedt zich naar het hof — gewapend met slechts een spiegel, een staf en een fles elixer — om een vergeten kracht te herstellen: de vreugde van verbeelding.

Samen met een verloren prins, een waardin en zijn oude meester, probeert hij het koninkrijk te redden van het Zwarte Licht dat tijdens de Paaswake alles dreigt te overschaduwen.

Een filosofisch sprookje over hoop, humor en het lef om opnieuw te dromen. Voor wie durft te lachen.